

Melyet véd kegyelmed gondja —
Jóvoltodban vigadok! . . .

Tisztellek Uram örökké,
Bár alázz, vagy magasztalj . . .
Benned bizom, téged várlak:
Mutasd meg szabadításod,
Mert te jó, s kegyelmes vagy . . .

RÉDIGER GÉZA.

ALKONYÓRÁK.

1. Móz. 3, 8. És ők hallák az Úristen szavát, ki a kertben jár vala, midőn a nap lehült. (Luther ford.)

Ne gyújts még lámpát a szobában,
Most kezd szürkülni csak az est:
E még derengő félhomályban
Mélázok én el örömet.
Elcsöndesült a nap zsvajja,
Lehült a vér, lassan siet;
Az enyhe csillagfény kicsalja
A szelidebb érzelmeket.

Oh nap, ha képed halaványul,
És színvarázsod már letűnt,
Csak akkor tud lelkünk magáru,
S tér önmagába szellemünk.
Erdőn, mezőn ha esti csend ül,
Erdőn, mezőn ha árny borong,
Egyszerre csak szívünk megrendül:
Egy más világ beszéde zsong.

Ez az az óra, melyben Éden
Hűs árnyán az Úr megjelent,
Hogy ott az emberrel beszéljen,
Ki, hajh, a fény betege lett.
Fájón csendült a „Hol vagy Ádám?”
A méla esti csenden át,

S az Úr a sziklabolt lombáryán
Remegni látta bús fiát.

Hol vagy! — E hang ilyenkor éppen
Az én szívembe is bezeng,
S felkölti, a mi rejtekében
Nappal felejtve elpihent.
Idő-kérgét a szív lefejtí,
Ujjá lesznek elmúlt napok,
A férfi gyermekké felejtí
Magát, míg multján andalog.

Ilyenkor ültem én atyámnak
Térdén, ha kipihenni jött
Búgondját szent hivatalának
Jókedvű gyermekek között.
Jött majd anyám halkan fektetni,
Mily szívesen engedtem én!
Mily könnyű volt elszenderedni
Áldó szavának zengzetén.

Hát a midőn a kis szobába
Gyült este a gyermekcsereg
Hogy, ki mit vár angyal-fiába,
Bizalmasan beszélje meg.
A hó a szomszéd-házfedélről
Világított nekünk csupán.
Mi csillogott, úgy ablakszélről,
Egy perczre? . . . Angyal szárnya tán.

Felnőttem; a mező, a róna
Volt éjjel-nappal otthonom;
De egyedül az alkonyóra
Volt igazi vigasztalóm.
S midőn az estpir végsőt lobbant,
S halk éji szellő esdekelt,
Az ifju szíve sejtve dobbant,
Szellemsugalmom dalra kelt.

A férfit is a napi zajra
A szürkület nyugtatja most;
Szívemre gyermekim kacajja
Borít ifjító balzsamot.
Anyjok egy régi dalt! Te lányom
Zendítsd meg azt a zongorát;
Míg énekeltek, megtalálom
Szívemben az alkony dalát.

Ha rám borul majd életem,
S közel a hosszú éjszaka,
Ti vegyetek körül ez estén:
Alkonyhomály, est csillaga.
Jó s rossz napok a szürkületben
Mind elmosódnak szeliden,
S gondot, panaszt felejtve, lelkem
Atyám ölében elpihen.

GEROK KÁROLY után

DR. NAGY MÓR.

SARDI JÓZSEF.

Sz. 1822. mart. 13., megh. 1887. dec. 18.

Két éve, hogy örök nyugalomra szállt. Képe gyakran jelent meg emlékezetemben, s valami azt sugja, hogy ne engedjem e képet csak úgy ellebbenni, eltűnni az árnyak birodalmába, hanem édes emlékezzettel öleljem át, mielőtt vonásai elmosódnának.

Lévita nemzetségből származott, mely eredetével a 17-ik százba nyulik fel. Pap volt atyja, nagy atyja és szép apja, mindannyian a jelesebbek közül, kik nemcsak elvették a tizedet, hanem valódi elhivatással szolgáltak a vallásnak és az egyháznak. Atyja, Sárdi Sámuel épp nagyhirű pap, kiváló egyházi szónok.¹⁾ Lévita lett ő is, de „zengő szerszámokkal.“

¹⁾ Atyja: Sárdi Sámuel szül. 1783. febr. 23-án Toroczkó-Szt.-Györgyön; hivataloskodott, mint iskolamester Abrudbányán (1807—1810.), Vargyason (1811—1812.), mint pap H.-Szentmártonban (1813—1814), Laborfalván (1815—1826.), Árkoson (1827—36.) és Toroczkón (1837-től), meghalt 1854. jun. 13.

Nagyapja: Sárdi István szül. 1737 körül Nagy-Kadácsban. Az egyházi szolgálatot Bágyonban kezdte 1759-ben, mint iskolamester. 1774-ben Ádámosra ment papnak, 1793-ban tordai pap és esperes; meghalt 1795. Neje volt Bencze Judith, tordai pap Bencze Pál leánya.

Szép apja csakugyan, Sárdi István Kadácsban volt pap.

Atyja kétszer nősült. Laborfalván 1816-ban elvette Bagoly Juliánát; ennek halála után 1827-ben Árkoson Péter Borbárát. Az elsőtől származott ő és Juliánna testvére; a másodiktól: Imre, kövendi tanító; Samu (korán elhalt jeles képzettségű ifju, ki Garibaldi alatt részt vett az olasz szabadságharcban); Lőrincz, ki kereskedő lett; István kép.-rajztanár Kolozsvárt. Atyja mint pap több nevezetes alkalommal szolgált. 1836-ban a Consistorium püspök Körmötzi János feletti emlékbeszéd tartására választja meg. 1847-ben Kozma Gergely kövendi pap, egyháztörténelemirő 50 éves papsága jubileumán tartott egyh. beszédet, mely nyomtatásban is megjelent.

Sárdi Sámuelről van a reformátusok énekeskönyvében található „Szü-
kölködünk nagy mértékben“ kezdetű ének, melyet akkor irt, midőn a
vargyasi kántorságtól visszavonulva, Kadácsban lakott s Udvarhely Mihály
János királybirő meghívására egy rab felett tartott temetési beszéd után az
udvarhelyi ref. ekklesia az üresedésben volt papi állomásra megválasztotta volt-
de melyet nem fogadott el. Tőle származik az unitáriusok énekeskönyvében levő
„Legyen kedves az áldozat“ ének szövege is.